

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia CXXVIII. Et pontifex, cùm assurrexisset in medium, interrogauit Iesum, dicens: Non respondes quicquam? quid isti aduersus te testifica[n]tur? Ipse uerò silebat, & nihil respondit. Rursum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

injustitiam crudeliter & subdole exerceant. Denique communem salutem quantum in ipsis est, euer-
 unt & dissipant, quando constat, absq[ue] iudiciorum sancta administratione nullam rempublicam diu
 consistere posse. Achab certe, cum multa eius scelera culisset Deus, mox cum omni sua domo extinctus
 est, & primum Naboth lezreeliten falsis testibus et iniquo iudicio oppressus. Horum ergo memores
 ne magistratus, nec temere quosvis ad dicendum testimonium admittant, et qui dicuntur probe exa-
 minent, ne vanis et pestiferis hominibus vel patrocinari videantur, vel ipsidem animos addant, ut im-
 pudencius mentiri audent. Cogitent etiam de his diligenter, qui ut testimonium dicant, sistuntur, ne vel
 negligentius multa dissimulando, vel ex pravo affectu multa pervertendo, aut addendo, aut omitten-
 do in Deum simul & in homines peccent, & eandem crudeles sui sceleris penas exolvant, &c.

Observabis praeterea, Christum seu templi destructorem & cultus divini publicum hostem, ab iis
 accusari, qui & templum vna cum cultu externo iam pride sua avaritia & ambitione violaverant, & ipsi
 & in vna Dei templa impijs suis traditionibus, & tyrannide crudelissima grassabantur. Solent
 idem etiam hodie falsi antistites, & quocumque horum partes euentur. Qui enim iam dudum sacra om-
 nia prophanaverunt, Dei verbum corruerunt, fidem Christianam adulterarunt, & disciplinam ec-
 clesiasticam miris modis evertunt, nec adhuc in sanctos Dei cultores insanire desinunt: nos interim
 accusant, & per nos ecclesiam dissipari, sacramenta pollui, doctrinam corrumpi, fidem everti, & di-
 sciplinam omnem labefactari, denique Divos horribiliter contemni & conculari vociferantur: nec
 aliam suae accusationis causam habent, quam quod sacrorum nundinationem, & imagines templis
 reijcimus, sacramentorum usum ad primae institutionis regulam hinc iuvimus, & doctrinam Christi
 constanter retinemus, quam sanguine suo Divi olim confirmarunt. Sed non mouere nos debent eius-
 modi clamores. Vivit enim & regnat adhuc Christus Iesus, qui suorum innocentiam asseret. Ipsi de-
 betur benedictio, honor, & potestas in aeternum. Amen.

Christus seu
 templi hostis
 accusatur.

Et Pontifex, cum affurrexisset in medium, interrogavit Iesum, di-
 cens: Non respondes quicquam? quid isti aduersus te testificatur? Ipse
 vero silebat, & nihil respondit. Rursum Pontifex interrogavit eum, &
 dicit ei: Tunc es ille Christus filius benedicti? Iesus autem dixit: Ego
 sum: & videbitis filium hominis sedentem a dextra virtutis, & venien-
 tem cum nubibus caeli. Pontifex vero disruptis uestibus suis dixit:
 Quid adhuc opus habemus testibus? Audistis blasphemiam: quid uo-
 bis uideatur? Illi vero omnes contra eum iudicarunt, eum esse reum mor-
 tis. Et coeperunt quidam conspuere in eum, & obtegere faciem eius,
 & colaphos ei infligere, ac dicere ei: Vaticinare: & bacillorum ictibus
 eum caedebant.

Quamuis pij probe intelligant, salutem omnem in vno Iesu Christo contineri, nec aliam esse huius Argumentum
 consequenda rationem quam fidem qua & Christi apprehendimus, & ipsi inserimus, ut tam & usus presen-
 tibus loci
 ipsius quam meriti & donorum eius sumus consortes: plurimum tamen offenditur caro, quando fidem
 hanc fidei, doctrinam a plerisque reprobari, eiusq[ue] professores odij & persecutionibus perpetuis obno-
 xios esse videmus. Cui scandalo ut medeat Deus, non modo per verbum suum consolationes adhi-
 bet, per numerum filij sui exemplum proponit, ut cum illum eandem nobiscum sortem sustinuisse audis-
 mus, non mirum aut insolens videatur, haec nobis accidere. Nec enim temere ab illo dictum est: Non Math. 10.
 est discipulus supra praecceptorem, neq[ue] seruus supra dominum suum. Si me persecuti sunt, & vos per Ioan. 15.
 sequentur: si sermonem meum seruauerint, & vestrum seruabunt. Cum primis vero huc facit pra-
 fens locus, quo ut Christus ab edificantijs, id est, a doctrinis & religionis praesidijs adeoq[ue] publica
 totius Concilij auctoritate damnatus sit, narratur. Vbi multa concurrunt, quae nos hostium Veritatis
 & fidei confessionem illibatam & synceram tenere debeamus.

ratio, & qui nam falsi testificatur, quae nec videtur ipsi, nec uere ijs quae facta & dicta sunt, ac enim ratio est, propter quam in iudicijs sistuntur, ut testimonium infirmit, ita idem illi gratia accipias (inquit) rumorem & ad malefaciendum, neq[ue] p[er] se s. Et alibi penam & gratiam trem suum, facitis ei, quem tui, ut reliqui id audierit, & in parcer oculus eius, & eandem pro pede. Sed & idem non vno loco dicit, in falsum dixerit. In Reg. 1. pij ac scelerati, qui contra annae accusatores falsis testificauerunt punire Deus, & in minim mendacium omnia per se ratio mendax fuit, ut mendacior grauius peccant mercede, & afferunt. Tercio in d[omi]no iudicia violant, & in loco

Christus tacet dum falsis testibus premitur.

Primo autem hic ipse proponitur, quid nimirum fecerit, quando se testibus falsis premi videtur. Et quidem tacuisse dicitur, nec id sine gravi & iusta ratione. Primo enim sciebat, locum deservisse nullum superesse apud eos, qui obstinatis animis in mortem ipsius conitauerant. Deinde tanta testimoniorum absurditas & repugnantia, ut ne ipsi sacerdotibus probari possent, & proinde tanta ratione non opus habebant. Præterea non ignorabat, hanc esse ipsius horam, à Deo patre confirmatam, quæ mortis sue merito peccatum expiare & sempiternam iustitiam (sicut Daniel prædixit) reducere deberet. Tacet ergo ne Dei consilio reluctari videatur: & suo exemplo docet, quid tacere conueniat, si quando nos simili dolo & iniquitate ab hostibus iuratis videmus circumuentos, & apud quos dicendo nihil proficitur. Taciti rem Deo committamus, & soletur nos, quod ut ipse bene confesimus, ita Deus suorum innocenciam nouit, & eandem instar patroni fidelissimi offerat, atq. tuetur. Ita Dauid, quando sub Saule omnia tribunalia sibi infesta erant, ad Deum pronuntiat, & illum suæ innocencie vindicem fore agnoscebat, sicuti in Psalmis eo tempore conscriptus est. Sic Susanna ab improbis Senioribus circumuenta ad unum Deum conuertebatur, & mox illius manu potenti erepta est. Neque hic terreat, quod non semper manum suam illud Deus exercituum inuictum patitur, ut pij instar facinorosorum ad supplicia rapiantur, quod & Christus & Apostolus ac horum sectatoribus contigit. Habet enim certas sui consilij rationes, & apud posteritatem bonori consultat, & impiorum mendacia manifestat: sicuti prophetarum & Apostolorum, & sanctorum quorundam exempla abunde docent.

Pontifex Christum captiue adducitur.

At hic nobis simul Pontifex Caiaphas considerandus venit, qui sancta hac Christi patientia impudentissime abutitur. Surgit in medium, ut vel corporis gestu grauitatem pontificalem suam, & simul Christum noua hac maiestatis ostentatione perterrefaciat. Deinde illum inuictum gerit, ut Non respondes quicquam? quid isti aduersus te testificantur? Quibus verbis & silentium ipsum accusat, adeoque ex eo argumentum petit, ipsum male sibi conscium non habere quod responderet: & ipsos testes non obscure commendat. Nam & ex rixâ dicit: Quid isti aduersus te testificantur? Qui diceres. Contemni & silentio præteriri poterat hominum nullius precij testimonium: Sed cum hoc dicant, quorum magna semper auctoritas, & fides nunquam alicui suspecta fuit, non communiabile est, quod ab illis dicitur, & hoc tuum silentium abunde testatur, se ista inficiari non posse. Et tunc quidem dicit audax et impudens hypocrita, cum testes illos subornatos esse non ignoraret. Sed ut non solis hominibus ludere videatur, ipsum Deum quoque (quantum in se est) in secretam præterit. Nam adhuc tacente Christo, illum per Dei nomen conuictans (sicuti Mathæus amonuit) ait: Aduro te per Deum uiuentem, ut dicas nobis, an tu sis Christus, filius Dei? Duo igitur quærit. Primum, An Christus sit, id est, promissus ille humani generis redemptor, Rex & sacerdos æternus. Alterum, An Dei filius sit? Tunc enim vulgò credebant Iudæi, Messiam sive Christum Dei filium fore, & ideo qui Iesum pro Messia agnoscebant, ea quoque ab illo postulabant, quæ diuinitatis longe superant, & à solo Deo præstari possunt. Esi enim verbi diuini doctrina dominum in uentibus esset corrupta, nondum tamen omnium animis exciderant prophetarum oracula, quæ Messiam diuinam naturam asserunt. Isaias certe illum Deum fortem & patrem æternitatis nominat. Et idem cum de illius afflictionibus et morte uaticinaretur, simul addit: Et generacionem eius quæ non rabi? Cui & Micheas consentit, qui cum Messiam Bethlehemi nasciturum dixisset, mox præterit uaticinans, ait: Ecce dies uenient, dicit Dominus, ut excitem germen iustum Dauid, regem in terra, & prudenter rem geret, & faciet iudicium et iustitiam in terra. In diebus eius saluabitur Iuda, & Israel habitabit eum: & hoc nomen eius, quo uocabunt eum, I E H O U A H iustitia uocata. Et ipsum Dei nomen essentiale promisso redemptori, qui ex Dauidis stirpe nasciturus erat, Ieremias coniunxit, ut qui sciret, Iesum non posse Messiam sive Christum dici, nisi simul Deus quoque diceretur. Vbi obiter uideamus, quantum nostri seculi Iudæi à patribus ipsorum degenerarint, & quam facile Messia cognitione hallucinentur, quando terrenum modo regem expectant, nec in illo quædam diuinitatis agnoscent. Arguuntur item Caiaphæ exemplo Ariani, & qui istorum heresim uocant, & qui sunt Seruicani canes, qui cum Christi nomine gloriantur, æternæ tamen ipsius Deitatis heredes non sunt.

Iudæi Messiam Dei filium esse crediderunt.

Isaie 9. & 53.

Mich. 5.

Ierem. 23.

phemijs oblatant: Imò ad salutem non necessarium esse aiunt, vt Christum verum Deum & patri coaeternum esse credamus. Et horum impietas eò inolerabilior censeri debet, quòd cum ipsi ecclesias nullas ex Antichristi tyrannide eripiant, in aliorum tamen labores subeunt, & hostilibus suis ferè eam gratiam referunt, quòd aliorum labore & sanguine constitutas ecclesias perturbant simulq; renascentem E uangelij doctrinam impijs suis disputationibus suspectam & iniusam reddunt.

Ceterum etsi quaestiones illas rectè coniungat Pontifex, longè tamen alius illi finis est, propositus quam vt Messie cognitionem veram inquirat: sed potius quaestione captiosa Christum circumuenire & irretire conatur, & idèò Dei quoque nomen fraudulenter adhibet. Si enim se Messiam & Dei filium esse dixerit, mox blasphemus dicitur, & eo nomine condemnabitur, quòd diuinos honores sibi vendicauit. Quòd si neget, iam parata est alia quaestio: Cur ergo docuerit? Cur discipulos sibi fecerit? Cur Messiam promissi munia captari? Et ita seditionis in republica & ecclesia accusabitur. Sin taceat, impium diuini nominis contemptorem dicent, & ita quoque ipsum damnandi causam habebunt. Vides ergo in Caiapha cum hypocritis & impietate incomparabilem astutiam coniunctam esse: quae pestes ferè omnibus veritatis contemptoribus adesse consueuerunt. Sunt enim filij huius mundi, qui se pestes ferè omnibus veritatis contemptoribus adesse consueuerunt. Sunt enim filij huius mundi, qui se pestes ferè omnibus veritatis contemptoribus adesse consueuerunt. Sunt enim filij huius mundi, qui se pestes ferè omnibus veritatis contemptoribus adesse consueuerunt.

Caiaphae quaestio insidiosa.

Luc. 16.

Facit hic Christi exemplum, quo admonemur, quid nos agere conueniat, si in tales incidamus. Christus Caiaphae respondet. Supplendus tamen locus hic ex Luca, qui illum Caiaphae & sacerdotum improbitatem palam reprehendisse scribit, & dixisse: Si vobis dixero, non creditis: quòd si etiam interrogauero, non respondebitis mihi, neque dimittetis. Quibus verbis innuit, se non ignorare, quòd ex composito faciant omnia, vtur iustitiam simulent. Deinde verò ad quaestionem propositam respondet, ac ingenue quòd verum erat fateatur. Ego sum, inquit, nimirum Christus ille promissus, & filius Benedicti, id est, Dei, qui solus ex semetipso bona omnia habet, & eadem pro suo arbitrio dispensat. At quia videbat, illos ignobili eius specie offendi, ad futuram gloriam ipsos relegat, & simul Dei iudicium illis ob oculos statuit, dicens: Videbitis filium hominis sedentem à dextera virtutis, & venientem cum nubibus caeli. Consultò autem verbis veteri scripturae petiit, ne quid insolens & inauditum bucique dicere videatur. Dauid enim Deum Christo dixisse scribit: Sede à dextera mea, donec posuerim inimicos tuos scabellum pedum tuorum. Et Daniel de eodem vaticinans, ait: Spectabam in visis nocturnis, & ecce veniebat in nubibus caeli quidam, ceu filius hominis, qui vsque ad antiquum diuini peruenit, eumq; adduxerunt ante illum, Et dominatus est ei traditus, & honor, & regnum, vt omnes populi, nationes & lingua colant eum, &c. Haec illis in mentem reuocat Christus, vt aliquando rices fore intelligant, & verborum sensus est: Nunc quidem vestro iudicio sistor, nec quicquam in me praeter assumptam filij hominis naturam videre potestis, & idèò insolentius mecum agitis. Sed simul cogitandum erat, Messiam Dei filium esse, cui ab aeterno dictum est: Filius meus es tu, ego hodie te genui, & quòd eidem in carne ex Davidis semine assumpta manifestando, iam inde ab aeterno diuinitatis consortium, dominatus item & regnum aeternum destinatum sit. Quòd quia vos videre non vultis, agendum ego quòd res est, vobis edico. Videbitis (inquam) me sedentem à dextera virtutis, id est, sentietis & reipsa experiemini me verum Deum esse, adeoq; illum ipsum esse Dei filium, per quem ille virtutem suam exerit, & per quem omnia condita sunt atq; seruantur. Nec in hoc tantum seculo me illum esse experiemini, sed olim cum nouissimus ille dies illuxerit, quo omnem carnem Dei iudicio sisti oportebit, me illum hominis filium esse cernetis, quem Daniel ad antiquum dierum vsq; peruenisse, id est, Deo patri coaeternum & consubstantialem esse vidit. Et tunc ad meum tribunal sistemini, vt dignas vestris sceleribus penas exoluatis, &c. Hic (inquam) verbo rum Christi sensus est.

Christus Caiaphae respondet. Dan. 7.

Nos autem ipsius exemplo admonemur, quomodo cum manifestis & iuratis fidei & veritatis hostibus agi debeat. Curandum imprimis, vt veritatis confessio nobis salua maneant & integra. Requirit haec Christus passim, nec aequum est, vt illius nos pudeat coram mundo, quem non puduit nosse, imò qui vt nos assereret, acerbam & ignominiosam mortem subire voluit. Sit autem scripturis

Vt agendum cum hostibus fidei aperitis. Matth. 10. Marci 8.

firmata fidei nostra confessio, quò magis hostium animos feriat, qui etsi Deum & verbum eius
remnunt, nunquam tamen effugient, quin stimulum aliquem conscientie sentiant, qui aliquando
line nolint illos sui sceleris admonere. Nec alienum est à fidei & charitatis officio, ut & laetitia
stium improbitas arguatur, & ipsdem scelerum poena denuntientur. Hoc enim Apostolus
semel fecisse legimus, & quidem non sine fructu eximio, licet incurabiles manerent mali, qui
suos contra veritatem obfirmaverant. Et horum exemplum secutus Stephanus, eorum iniquitates
acriter corripuit à quibus condemnabatur. Interim admonet simul locus hic, in cruce nos ad
riam Christi celestem respicere debere, quam olim impij videre cogentur, iuxta illud propheta
debunt in quem pupugerunt. Eadem verò laetitiam & consolationem eximiam afferet illi, qui in
vita afflictionum Christi consortes fuerunt. Vide Sap. 3. & 4. cap.

Act. 2. 3. &
7. & c.

Zach. 12.

Caiaphas ue-
stem scindit.

2. Reg. 5. et 19.
Actorum 14.
Leuit. 21.

Porò ad Pontificem reuersi, quid ille audita Christi confessione fecerit, videamus. Prius
stem scindit, & eo gestu animi dolorem testatur, quem ex blasphemia audita conceperit. Tu
enim hic vetus Iudaorum mos, ut auditis conuicti in Deum, vestes scinderent, sicut Dei filium
sibi cordi esse significarent, sicuti in exemplis Ioram regis Israelitici & Ezechie, Pauli cum
Barnabæ esse videre. Facit tamen hoc præter decorum suum Caiaphas, cum in Lege Deus præ-
buerit, ne summus Sacerdos vestes scindat, ut qui affectibus minus debuit esse obnoxius. Et
hoc hypocrita ad xeli sui ostentationem plurimum seruiebat, Dei mandatum facile contemnit. De-
inde Christi confessionem blasphemam esse pronuntiat. Quid (inquit) ad hoc opus habemus, ut
bui? Audistis blasphemiam. Quam temere rexo ita pronuntiet, quibus videbit, qui rem ipsam
pius inspexerit. Cum enim scriptura promissum generis humani saluatorem venturum esse, &
dem Dei filium esse doceant, non statim blasphemus erit, qui se & Messiam & Dei filium
dixerit, nisi hoc falso dicat. Prius ergo mendacij conuincendus erat Christus, principium
phemia esse pronuntiaretur. At quomodo mendacij illum conuincerent, qui operibus mirabilibus
se & Messiam & Dei filium esse quotidie demonstrabat? Est itaque temerarius nimis Cai-
phas, & simul sua auctoritate collegas suos totumq; Concilium in suam sententiam trahit. Non
hùs dictis, mox subijcit: Quid vobis videtur? Illi verò omnes contra eum iudicauerunt, eum esse
mortis.

Christus ob ue-
ritatis confesio-
nem damnatur.
Hypocritarum
mores.

Vbi primò obseruabis, Christum propter Veritatis confessione damnatum esse: quod ipsum
sanctis quoque martyribus contigit, quò minus nobis graue videri debet, si idem ipsi quoq; patiuntur.
Simul verò hoc quoq; canes Seruetanos arguit atq; confutat, qui ut modo diximus, non necesse
aiunt, ut Christum verum & patri coæternum atq; consubstantialem filium Dei esse credamus. Et
nim ille articulus est, de quo tot tamq; graues cum Iudeis disputationes susceptæ, quæ ab Intra-
uangelista describuntur. De hoc in præfati examinatur. Et hunc palam confiteri voluit, cum
capitis damnandum esse sciret. Quòd si verò ut ista sciamus & credamus, ad salutem necessitas
ergo Christus de re nibili & superuacanea cum aduersarijs suis contendit, quod ambiciose
nimium temeraria ambitione seipsum in periculum vite coniecit, neq; præter omnes rationes
natus est. Videtis ergo ò fratres, quorsum per eos tendat satan, qui hodie per exortas gentes
rant, & cum se Italia & alijs regionibus propter Christum eiectos esse dicant, impij & blasphemij
opinionibus totum redemptionis nostræ negotium euertunt, & infirmorum conscientias doctores
rurband. Vigilate itaq; aduersus impuros Christi hostes ò pastores, & qui in magistrata
fidei protectores vos esse profitemini, videte etiam atq; etiam, ne Euangelio labem hæc asser-
tis, ut sub huius falso pretextu in vestris vrbibus aperiri deitatis Christi hostes delictis, cum
lacraribus fidem Christianam proscindant. Deinde hypocritarum mores obseruentur. Prius
pietatis speciem mirifice simulare, quasi blasphemias in Deum nullo modo ferre possint. At si
rum quæstui & honori derogat. Quis enim nescit, quàm multa illo seculo traditiones reseruatæ
Dei verbo alienissimæ? Vel quis ignorat tunc Sadduceos regnasse, qui et mortuorum resurrectionem
& animarum immortalitatem, & spiritus tam bonos quàm malos negando ipsa fidei & salutis
cipia conuellerant? Hos tamen Caiapha isti ferunt, nec quisquam illorù, dum istos audiret, pro
mo indicio animi impatientiam testatur. Longè ergo aliud illos sollicitos habuit, quam Dei

Marc. 12.
Act. 23.

qui est Deum & vultum
scientie sentiant, qui dicunt
& charitatis officio, ut
neur. Hoc enim Apostolus
ur abiles manerent, quos
cuius Stephanus, eorum
simul locus hic, in cruce
cogentur, iuxta illud prophe
tionem eximiam afferre
cap.

cuius patronos & vindices haberi volunt. Metuunt enim ne populus Iesum agnoscat esse Christum, & ab ipsis secessionem faciat, qui illum hucusque traditionibus ac imposturis ad quæstum & ambitionem compositis demerant. Eadem est plane ratio eorum, qui nos hodie in Deum, in Christum, in virginem Mariam & Diuos omnes clamant blasphemos esse. Nam si interrogentur, cur nos hoc criminæ grauent, cum et Deum vnum trinumque agnoscamus, & in Christo Iesu salutis spem colloemus, & Mariam filij Dei genitricem esse fateamur, Diuorum verò fidem & doctrinam sancta reuerentia exofulemur: mox de Misissis, de preculis mercede conductis, de purgatorio igne, de imaginibus, de votis monasticis, de peregrinationibus, & sexcentis alijs sermonem instituent, quæ ut nullis scripturis probari possunt, ita veteri & primitiua ecclesie omnino ignota fuere. Imò per illos homines quidam tibi in religione statuere licebit, neue vnum Christum tradas, cuius sincerior cognitio ipsorum imbutur arguit. Vides ergo non temere credendum esse ipsorum clamoribus, quibus hodie reges & principes aduersus pios Christi cultores armare solent: quando res ipsa docet, illos sub religionis prætextu nihil præter suam gloriam & quæstum priuatum quærere.

Præterea arguitur hoc Caiapha exemplo magistratum nostri seculi, & priuatorum quoque bo-
minum negligentia & supina segnitie. Est enim Caiaphas hic ab omni religione alienissimus, Dei
gloriam facile negligat, quia tamen sacerdotio fungitur, sui officij esse intelligit, ut religionis stu-
dium vel aliqua ex parte simulet, sed à blasphemij abhorre singat. At hodie totus orbis Christia-
nus conuicia in Deum, in verbum Dei, in scripturas sacras, in fidem catholicam, in sacra denique omnia
auribus patientissimis audit, & apud reges ferè in delicijs sunt, qui in hie cauellandis architectores
alijs esse reperiuntur. Quid, quod Papam diuinos honores sibi palam vendicantem, & ad pedis oscu-
lata reges & Imperatores vocantem, non modò ferunt, verum etiam pro illius auctoritate contra quos-
uis dimicant? Sunt hæc mundi mox perituri iudicia, quando glorie Dei cur a deo in omnium ani-
mis eximta est, &c.

Restat postrema huius loci pars, qua narratur quid cum Christo iniquis sententijs damnato ge-
stum sit. Et quidem ignominiosissime tractatum fuisse Evangelistæ tradunt. Primò enim in eum ex-
punit, quod animi impotentis admodum & in rabiem effusi est iudicium. Deinde faciem illius velant,
adeoque caput obnubunt, quod olim facinorosis fiebat, quando ad supplicij ducebantur. Inde colaphos
infigunt, & ipsum raticinari vel prophetare, id est, spiritu prophæico indicare iubent, à quo nã per-
cussus sit. Et in eum ministri quoque baculis vel virgis, quas gestabant, illam percutiunt. Ita verò
prophetiam ridet, cuius summam existimatione apud populum hucusque sustinuerat. Note sunt enim
ille voces multorum: Propheta magnus surrexit inter nos. Itc, Hic est Iesus ille propheta à Nazareth
Galilæa. Et apud Ioannem qui panibus pauculis miraculose exauctati fuerant, dixerunt: Hic
est verè propheta ille, qui venturus est in mundum, &c. Ita ergo ludificatione & Christi auctoritate
rident, & vulgi de hoc iudicium damnant. Quin potius suam ipsorum insipientiam & contumaciam
produnt, & suo exemplo docent, quantum aptiores sint ad percipienda salutis mysteria homines simpli-
ces & plebei, quos nulla humane sapientie persuasio inflat, quam eximij illi & insignes, qui titulis
inanimis surgunt, & præcipuam sapientie laudem sibiipsis vendicant. Agnosce vulgus magnum il-
lum prophetam, quem venturum esse Moses promiserat. Eundem verò non agnoscunt Pontifices, imò Deut. 18.
seurriliter rident. Quod ipsum hodie etiã fit, & semper implebitur, quod Christus ait, mysteria hæc
reuelari paruulis, celari autè sapientibus huius seculi. Quoad verò præsens negotium, non aliud passus
est Christus Dominus, quam quod se passurum esse olim per Isaiam prædixerat, hie verbis: Corpus Isaiæ 50.
meum præbui percurientibus & genas meas vellicantibus, faciem meam non abscondi à contumelijs
& spuo. Ita verò fieri oportuit, ut nobis consuleretur, qui et facie vel imaginem primæ miseramus,
& corâ facie Dei, in qua est satietas & gaudiorum (vt Psaltes inquit) non poteramus consistere. Suo enim
merito nos Christus hæc ignominia liberat, & ad Dei thronum nobis aditum liberum parat. Vbi ne
Dei amorem erga nos singularè agnoscere decet, qui filij suum propter nos hæc ignominia mulctari
voluit, & à peccatis abhorre, ne quãdo relapsi à salute excidamus. Debet præterea exemplum hoc
instructio ad patientiam seruire, ne Dei iudicia accusemus, si quando contumeliosus e quò nos tracta-
ti contingat. Etenim vix quicquam est, quod caro impatientius ferat, quam contempitū & ignomi-
L 2

Caiaphas nõ
stram socor-
diam arguit.
Christus dñas
ignominiose
tractatur.
Luc. 7.
Matth. 21.
Ioan. 6.Deut. 18.
Matth. 11.
Isaiæ 50.
Psal. 16.

nam, cum naturam ambitione ad gloriam & honorem tendamus. At qui in Christi exempli respectu
 mox sentient, se non habere quod querantur, cum rex ille gloria tam indignis modis tractatus sit.
 Vt verò consolationi doctrina quoque accedat, ne ipsi quoque improbos hinc sicut inimitem suam
 etiam pena obseruari debent, quas de illis Deus sumptit. Velant ignominiose Christi faciem
 igitur suae etiam gratia faciem illis subduxit Deus, Christi item contumeliose percutiunt, et per
 cussos quoque, miserunt Romanos, & hodie etiam omnium ludibrio & sanis sunt expositi. Quia
 Christo dignitate prophetiam: ergo prophetia et vera verbi doctrina spoliatis sanem illam sententiam
 quam olim Deus per Amos prophetam ipsis minatus fuerat. Hec ergo obseruent, qui hodie illorum
 mores imitantur. Faciunt hoc qui verbi Evangelici doctrinam irident, quae populi perituri caecae
 certissima. Nec enim temere dixit Solomon: Cum deest prophetia, dissipatur populus. Prophetia
 rem vocabulo verbi diuini praedicatione intelligitur, quae in Evangelij doctrina omnium illorum imita
 tur. Eiusdem ordinis sunt, qui Christi vulnera & mortem immani deierandi & execranda libidine
 conspuunt. Quos quoque item in sanctos Christi martyres simili crudelitate grassantur, & afflictam
 torem afflictione addunt. Quia enim nec nominis sui abusum Deus inultum fert, & sibi factum
 set Christus, quod in suos credentes designatur, dubium non est, quin eandem cum Iudas per
 ituri sint, quicumque, vel verbi doctrinam, vel Christi meritum, vel in hunc credentes ignominiosus
 uerint. Quare Dei filium Iesum Christum tota animis amplectamur, & in illo vincamus opprobria
 & quaecumque aduersa incidunt, quando constat olim cum illo regnaturus esse, qui crucis & passionis
 eius conformes fuerint. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Vt Deus filij
 sui contumelias ultus sit.
 Amos 7.
 Prouerb. 29.
 Exod. 30.
 Zach. 2.
 Matth. 23.
 1. Corinth. 2.

H O M I L I A CXXV.

Et cum esset Petrus in aula inferius, uenit una ex ancillis Pontificis, cumque uidisset Petrum calefacientem se, inspiciebat in eum dicit: Et tu cum Nazareno Iesu eras. Ipse uero negauit, dicens: Non noui, neque scio quid tu dicas. Et exiit extra in testibulum, & gallus cantauit. Et ancilla cum rursum uidisset eum, coepit dicere illi, qui astabat: Ille est ex ipsis. Ipse uero rursum negauit. Et rursum paulo post qui astabant, dixerunt Petro: Verè ex ipsis es, etenim Galilaeus es, & locutio tua similis est. Ipse uero coepit execrari & iurare, Non noui hominem istum, quem dicitis. Tunc ex secundo gallus cantauit, recordatusque est Petrus uerborum, quae dixerat ei Iesus: Priusquam gallus cantarit bis, abnegabis me ter: & animum adiciens fleuit.

Argumentum & usus praesentis loci.
 1. Corinth. 10.
 Matth. 16.
 Petri Apostoli lapsus Evangelistae omnes diligenter describit, non quod vel inani et otioso commemoracione curiositati lectorum satisfacere conentur, vel tauri Apostoli auctoritatem diuine derogare cupiant: sed quia exemplum hoc eximia quadam & singularia coninet, quae nos ad imitationem & consolationem multitudine seruimus. In Petro siquidem humane infirmitatis exemplum proponitur, cuius usus est multiplex. Primo enim monet ne confidentes simus, dum nobis ipsi placeamus, sed tunc maxime (sicut Paulus docet) nobis à lapsu caueamus. Deinde ne in aliquo humano salutis fiducia collocemus, quod faciunt, qui Petrum ecclesiae fundamentum constitunt, nimirum Christi uerbis abusi, quibus ille Petro dixit: Tu es Petrus, & super hanc Petram aedificabo ecclesiam meam, &c. Quorum signum (ut multa alia omittamus) hic validissime confutatur. Ecclesia enim fundamentum stabile & immotum esse oportet. At Petrum hic non modo uicariisse, sed in aliquo lapsu prolapsum fuisse constat, ut de ipsius salute omnino actum fuerit, nisi illum Christus ex singulari gratia restituisse. Fundamentum ergo ecclesiae esse nequit, nisi hanc quoque totam cum illo cecidisse, cum prolapso steterit dicamus, quod utrunque ab omni ratione est alienissimum. Tertio penitus certum est, quod Petrus omnibus numeris absolutum, quo tota penitentiae ratio nobis traditur. Petri Dei bonitas & misericordia hic elucet, qui tam facile prolapsum in gratiam recipere dignatus est. Quae omnia ut rectius intelligantur, praecipua totius historiae sapientia ex ordine inspicimus.